

[Undervisningsministeren]

på visse institutters vegne, men i Danmark er der jo tale om – på trods af at vi lavede regler i midten af 1970'erne og forbedrede dem i 1978, tror jeg – at kontraktforskningen er alt for lille. Det er grunden til, at jeg synes, vi ganske roligt kunne søge at lade den ekspandere.

Så spurgte hr. Tinning: »Hvori består dog Danmarks særlige fordele inden for informatikken, når det er de multinationale selskaber, som dominerer?« Svarét er for det første, at de multinationale selskaber, og især de japanske, rigtig nok dominerer inden for hardware-området, og dér kan vi aldrig nå dem, men hardware-området betyder mindre og mindre: 90 pct. af omsætningen vil efter 1990 have mest med software at gøre. Det er på dette software-område, at Danmark, bl. a. i kraft af et sprog, som er mere foreneligt med teknikken end japanernes, har gode muligheder, hvilket også viser sig ved små danske virksomheders forbløffende konkurrencedygtighed. Er det dog ikke oplagt, at vi, når vi opdager, at her har vi altså et avanceret felt, hvor vi kan konkurrere, så i den nuværende situation søger at udnytte disse muligheder? Jeg synes, det ville være tåbeligt andet.

Til fru Ingerlise Koefoed og til fru Margrete Auken vil jeg sige – det bliver især til fru Margrete Auken – at den definition på humanistisk forskning, hun gav, er interessant; hun sagde, at det er opklaring af den folkelige fornuft. Løgstrup har vist sagt, at det er med ét ord tilværelsesforståelse og netop ikke kun samfundsforståelse, men tilværelsesforståelse. Det synes jeg, ligesom fru Margrete Aukens definition, er en rummelig og rigtig måde at sige det på.

Jeg kunne tale længe om fru Margrete Aukens indlæg; jeg var enig i det meste, men jeg håber ikke, man forlanger, jeg skal svare på alting.

Jeg har gemt hr. Lawaetz' indlæg til sidst, for han holdt jo et spændende indlæg, som var godt, i hvert fald når man har hans politiske synspunkt i tankerne. Men det var også meget tankevækkende for os andre. Han kom med nogle gode eksempler, som jeg gerne skal kommentere til slut. Han sagde, at han havde hørt, at i Jylland fredede man et åløb på grund af en sjælden flueart, at man forskede i sortfodsindianeres hårlængde og Joakim von And's indflydelse.

Det fik mig til at tænke på en fælles oplevelse, jeg havde med en af hr. Lawaetz' partifæller, hr. Glensgård. Vi var som medlemmer af finansudvalget på en udflugt til Københavns universitet, ude for at se det støvede herbarium, hvor man skulle passe på ikke at puste for meget, for så fik man åndenød. De pressede blomster lå fra gulv til loft, og enhver måtte jo spørge sig selv: hvorfor ikke sætte en tændstik til det og lade det hele ryge i luften? Det sagde hr. Glensgård også ved den lejlighed. Men hvis man læser Henrik Stangerups sidste nye bog, »Vejen til Lagoa Santa«, læser man en beretning om en af de videnskabsmænd, som har indsamlet disse planter, for nogle af dem stammer nemlig fra hans tid – undskyld, hr. formand, den historie skal medlemmerne lige have – han rodede rundt i Brasilien efter knogler i underjordiske huler og brugte hele sit liv, mens hans tænder faldt ud og hans førlighed blev nedbrudt. Han satte hele sit liv ind på det. Al sin ånd og al sin legemskraft. Hvad sker der? Pludselig opdager han inde i hulen nogle knogler, som modbeviser hans teori. Og det er dramaet i Stangerups bog. Denne naturforsker, der har arbejdet hele sit liv, og som pludselig finder knoglen, der modbeviser hans teori.

Hvad er perspektivet i den historie? Perspektivet er for det første, at på samme måde, som han søgte i hulerne, vil mennesker søge til evig tid. Uanset om hr. Lawaetz kan lide det eller ej. Det er så urmenneskeligt. Vi kan ikke lade være med at søge.

For det andet: lige så lille, som han var, da han opdagede, hvor dum han havde været – han havde troet på syndflodsteorien, og pludselig blev den modbevist, og han opdagede, at Darwin havde lidt mere ret end han – lige så uvidende han var i vores øjne, lige så små er vi over for de utrolige erkendelser, som vi slet ikke har nået endnu. Om hundrede år vil man kunne skrive lige så morsomme beretninger om os.

Det illustrerer det urmenneskelige i vores søgen og ufatteligheden i de erkendelsesmængder, vi endnu ikke har nået, som gør, at forskningen også almenmenneskeligt simpelt hen er en livsbetingelse.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):